

(foto: Andrew Branch)

Nergens beter dan thuis

'Mama, Kaat was vroeger toch een jongen hé?'

'Ja schatteke, dat klopt.'

'Ja mama, die jongen voelde zich eigenlijk een meisje en hij was niet meer gelukkig. Hij heeft zich dan laten opereren. Nu is hij gelukkiger, maar de mama is hierover soms nog droevig en de papa is boos.'

Mijn schoonzus kijkt vreemd op uit haar krant als ze dit gesprek tussen mij en mijn 7- en 9-jarige dochters hoort. Hoe komt het dat haar nichtjes weten dat transgenders bestaan en er zo 'gewoon' over doen?

Daar is maar één verklaring voor: de serie Thuis. Negen jaar geleden begon het. Met een baby op de schoot die haar melkflesje dronk rond 20 u. genoot ik van een half uur verstand op nul. De keuken mocht op ontploffen staan, de telefoon mocht rinkelen ... dat kon allemaal wel even wachten. Het werd zelfs beter. Baby's worden groot en onze meisjes gingen rond 19.30 u. in bed. Ik kon in alle rust naar mijn soap kijken.

Maar ook kleine meisjes worden groot. En dus gebeurt het nu af en toe dat we met ons drieën in de zetel zitten te kijken naar (lees ook: becommentariëren) wat er allemaal gebeurt ten huize van Simonneke en Frank, de Zus&Zo en bij de Kabouters. Daar hoort ook het verhaal bij van Franky die Kaat werd.

Ik geef toe dat ik soms twijfel of ik er wel goed aan doe mijn kinderen mee te laten kijken. Sommige verhaallijnen zijn zo onrealistisch en de miserie van bepaalde personages is eróver. Maar ondertussen heb ik toch ook al een paar redenen gevonden om het toch te blijven doen. Al was het maar om mijn dochters 'gewoon' te laten doen over transgenders of blijkbaar ook (zie p. 33) om 'sociaal inzicht te stimuleren' en 'een mening te leren vormen'.

'Niets beter dan Thuis', dus? Toch wel. Deze Caleidoscoop, want die legt voor jou haarfijn uit wat transgenderisme is en wanneer we ons als leerkracht of CLB'er geen/wel zorgen moeten maken.

Veel leesplezier!

Veerle Germeijs

Hoofdredacteur Caleidoscoop

